

ภาพสะท้อนจากอินเดีย

เขียนโดย มาร์แชล โกลด์สมิท, บิสสิเนสวีค นิวยอร์ก

ที่ประเทศอินเดียเรื่องการศึกษาและผู้ที่ให้การศึกษาถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้การสอนหนังสือเมื่อครั้งที่ได้เดินทางไปอินเดียเร็วๆ นี้เป็นเรื่องที่น่าอภิมภยและมีความรู้สึกที่พิเศษ ผมได้มีโอกาสร่วมงานกับศาสตราจารย์ที่มีความทุ่มเทหลายท่านจากอินเดีย น.ส. ออฟ บิสสิเนส (ไอเอสบี) ในเมืองไฮเดอราบัด

ไอเอสบีเป็นที่ น่าทึ่งมาก สถาบันเปิดใหม่แห่งนี้เกิดจากการสนับสนุนของเคลลลอคก์ วาร์ดันและลอนดอน บิสสิเนสสคูล มาตรฐานในการรับนักเรียนเข้าเรียนนั้นเข้มงวดมากทีเดียว ถึงแม้จะเพิ่งเปิดมาเพียงไม่กี่ปี แต่ไอเอสบีสามารถยกระดับขึ้นมาเป็น 1 ใน 5 ของโรงเรียนธุรกิจระดับโลกเมื่อพิจารณาจากคะแนนจีแมทเฉลี่ย ผมไปที่นั่นเพื่อสอนชั้นเรียนของผู้บริหารเป็นเวลา 2 วันเพื่ออบรมและให้ความรู้แก่ผู้นำระดับสูงจำนวน 50 คนจากทั่วอินเดีย

ผมชอบสอนหนังสือในอินเดียมาก ทุกๆ คนที่เข้าเรียนในห้องเรียนของผมมีความกระตือรือร้นในการเรียนอย่างสูง ไม่มีอะไรที่ครูจะชอบไปมากกว่าการที่นักเรียนอยากจะทำอีกแล้ว วันแรกของโปรแกรมการสอนเริ่มตั้งแต่ 7 โมงเช้า ถึง 4 ทุ่ม ผมพยายามที่จะตอบคำถามให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่จนแล้วจนรอด มันก็หมดเวลา อย่างไรก็ตามนักเรียนของผมยินดีที่จะฟังตราบเท่าที่ผมยินดีที่จะสอน

ผมรู้สึกประหลาดใจกับความจริงจังและความสนใจของผู้เข้าเรียน ซึ่งไม่มีการถากถางหรือความเคลงใจอย่างที่เจอ บางครั้งในสหรัฐฯ หรือยุโรปตะวันตกเลย ตามหลักแล้วชาวอินเดียให้ความเคารพกับการศึกษาและผู้ที่ให้การศึกษาอย่างลึกซึ้ง เมื่อวันที่ 2 สิ้นสุดลง ผมได้รับการคร่ำครวญหนึ่งใบพร้อมกับข้อความขอบคุณจากนักเรียนทุกคนในชั้นเรียน ผมได้รับแรงดลใจอย่างมหาศาลจากคำขอบคุณของพวกเขา

ขณะที่ผมเดินกลับห้องเวลาประมาณ 22.30 น. ผมเจอนักศึกษาเอ็มบีเอของไอเอสบี 3 คนนั่งทำรายงานอยู่ จึงตัดสินใจหยุดพักทักทายและแนะนำตัว ผมถามคำถามพวกเขาหลายข้อ ทั้งเรื่องชีวิตและอนาคตของพวกเขา รวมทั้งเรื่องประเทศอินเดียและเศรษฐกิจโลกยุคใหม่

เมื่อผมถามว่า “พวกคุณทำงานกันวันละกี่ชั่วโมง” หญิงสาวคนหนึ่งหัวเราะแล้วตอบว่า “28 ชั่วโมง!” ทั้ง 3 ตอบเหมือนกันว่า พวกเขาเริ่มเรียนหนังสือตั้งแต่เช้าแล้วเลิกตอนดึกๆ แต่พวกเขาไม่ได้มีที่ทำทุกซักร็อนเลย พวกเขาเชื่อว่า การได้เรียนในโปรแกรมที่คัดสรรผู้เข้าเรียนอย่างเข้มงวดเช่นนี้เป็นเรื่องโชคดีขนาดไหน พวกเขา รู้สึกขอบคุณกับโอกาสที่ได้เรียนที่นี่ และอยากจะทำให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ถ้าพิจารณาทั้งประเทศแล้วจะพบว่า อินเดียยังมีคนจนแบบแร้นแค้นที่อาศัยอยู่ตามหมู่บ้านอีกหลายร้อยล้านคน ภายในช่วงสิบปีที่ผ่านมา รายรับของคนรวยและคนจนมีความแตกต่างกันเพิ่มขึ้นอย่างมาก

ผมถามนักศึกษาเอ็มบีเอว่า “คนจนที่อยู่ตามหมู่บ้านรู้สึกอย่างไรกับนักศึกษาที่โชคดีอย่างคุณ คุณคงจะสามารถทำเงินได้มหาศาลเมื่อจบการศึกษาจากไอเอสบีใช่ไหม ชาวบ้านในชนบทรู้สึกไม่พอใจเพิ่มมากขึ้นหรือไม่”

แล้วผมก็ต้องประหลาดใจกับคำตอบของพวกเขา เพราะนักศึกษาทุกคนต่างรู้จักกับคนในหมู่บ้าน ความรู้สึกทั่วไปคือ ในเกือบทุกหมู่บ้านจะมีคนในหมู่บ้านที่ออกมาเพื่อรับการศึกษาที่ดีและประสบความสำเร็จกับชีวิตที่สะดวกสบายขึ้น

หรือถ้าหากไม่มีคนในหมู่บ้านที่ทำได้ ก็อาจจะมีญาติในหมู่บ้านใกล้เคียง นักศึกษารู้สึกว่า แม้แต่ชาวบ้านที่ยากจนก็ยังมีมองเห็นโอกาสสำหรับลูกหลานจากการฝ่าฟันทำงานหนักและการศึกษาได้

โลกเปลี่ยนไปมากภายในช่วง 2-3 ปี ที่ผ่านมา นักศึกษาผู้หลักแหลมอย่างที่ผมเจอที่ไอเอสปีต่างฝันที่จะไปสหรัฐอเมริกาหรือยุโรปเพื่อการศึกษาที่มีคุณภาพ แต่ตอนนี้พวกเขาสามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพได้ในอินเดีย ในอดีตนักศึกษาหัวกะทิจุ๋นใหม่เหล่านี้จะวางแผนที่จะไปอินเดียเพื่อตามหางานที่ดีๆ แต่ตอนนี้พวกเขาสามารถหางานที่ดีๆ ได้ในอินเดียเอง

นักศึกษายังพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของอินเดีย อย่างเช่น การคอร์รัปชัน การขาดสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานและการแข่งขันที่กำลังเกิดขึ้นภายในเอเชีย ซึ่งล้วนสะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายที่แท้จริงสำหรับอินเดียทั้งสิ้น

ขณะที่ผมฟังนักศึกษาหัวกะทิจุ๋นใหม่กลุ่มนี้ ผมก็พลันนึกถึงอเมริกาในช่วง 20-30 ปีที่ผ่านมา เราได้ก้าวเป็นผู้นำในหลายๆ เรื่องแต่ก็อาจจะก้าวถอยหลังไปบ้างในบางเรื่องเช่นกัน

บางครั้งอาจจะดูเหมือนเรามีความเคารพในการศึกษาลดลงเช่นเดียวกับผู้ให้การศึกษา ในสหรัฐฯ ครูโรงเรียนมัธยมปลายเคยมีรายรับต่ำกว่านักบัญชีหรือที่ปรึกษาเพียงเล็กน้อย แต่ในวันนี้ช่องว่างระหว่างรายรับนั้นกว้างขึ้นมาก

โดยภาพรวมแล้วดูเหมือนว่าคุณครูจะไม่ได้รับความเคารพมากเท่ากับในสมัยที่ผมยังเป็นนักเรียนและไม่เหมือนกับผู้คนที่ผมพบเจอในอินเดีย ชาวอเมริกันยังไม่แน่ใจนักว่าในอนาคตลูกหลานของพวกเขาจะมีชีวิตที่ดีกว่าที่พวกเขามีในตอนนี้อย่างไร (จากบิสซิเนสวีคดอทคอม วันที่ 21 สิงหาคม 2007)

ในฐานะที่เราเป็นพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ ผู้นำ และประชาชน เราสามารถเรียนรู้บทเรียนสองสามบทเรียนได้จากผู้คนที่ผมพบในอินเดีย พวกเขาอาจจะต้องย้อนกลับไปเพื่อไล่เลียงลำดับความสำคัญของทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวม เราอาจจะต้องแสดงความเคารพต่อการศึกษาและผู้ให้การศึกษามากกว่านี้

ในโลกที่แข่งขันกันด้วยอาชีพที่อิงกับความรู้ ผู้คนและสังคมที่ได้รับการศึกษาดีๆ มีความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างมหาศาล เราอาจจะต้องเชื่อมคุณค่าของการศึกษาที่ยิ่งใหญ่กับความหวังในอนาคตที่สดใสกว่านี้ด้วยเช่นกัน

หลายปีก่อน ชาวอเมริกันส่วนใหญ่เป็นชาวนา แต่วันเหล่านั้นได้หมดสิ้นไปแล้ว เมื่อไม่นานมานี้ชาวอเมริกันจำนวนมากทำงานในสายการผลิต และเช่นกันเร็วๆ นี้วันเหล่านั้นก็กำลังจะหมดสิ้นไป อนาคตของสหรัฐฯ จะถูกชี้ชะตาโดยแรงงานที่มีความรู้ การศึกษาจะเป็นกุญแจดอกสำคัญในการตัดสินใจความสำเร็จโดยรวมของพวกเขาในสังคมและความสำเร็จส่วนตัวของแต่ละบุคคล

ผู้คนที่มีการศึกษาดีและทำงานหนัก มีความหวังและความฝันถึงอนาคตที่ดีกว่าจะเป็นผู้ชนะ ไม่ว่าพวกเขาจะมาจากระเทศไหนก็ตาม

หนังสือเล่มล่าสุดของโกลด์สมิธ "What Got You Here Won't Get You There" ได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในหนังสือธุรกิจที่ขายดีที่สุดในเดือน วอลล์ สตรีท เจอร์นัล ติดต่อเขาได้ที่ Marshall@MarshallGoldsmith.com และบทความพร้อมวิดีโอออนไลน์ที่ www.MarshallGoldsmithLibrary.com.